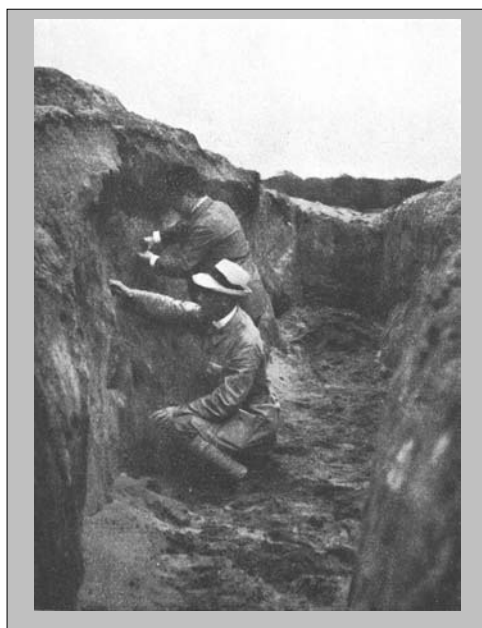

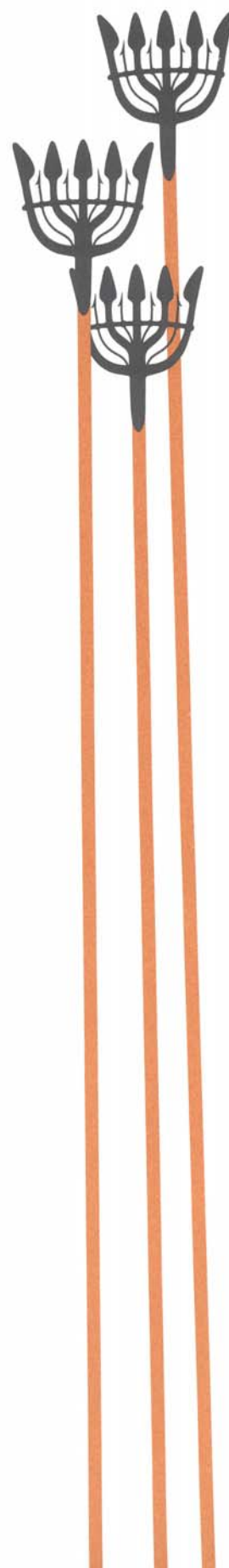
Siretorpsområdet

Mjällby socken, Sölvesborgs kommun

Arkeologisk översiktsstudie

Blekinge museum rapport 2004:7
Mikael Henriksson

Innehåll

Inledning	1	
Arkeologisk bakgrund	1	
Siretorpsområdets arkeologiska historia	2	
Topografi	2	
Arkeologi	3	
Arkeologisk översiktsstudie	4	
Sammanfattande diskussion	5	
Avslutning	7	
Figurförteckning	8	
Referenser	8	
Bilaga 1	9	Plan över arkeologiska undersökningar.
Bilaga 2	10	bild 1 - Reventlows "grävfält". bild 2 - Detaljplan "Stora boplatsen".
Bilaga 3	11	Undersökningsbeskrivningar

Inledning

Inte sällan refererar man i arkeologiska kretsar till vissa platser som "klassiska" lokaler för forskningen kring vår tidiga historia. Få namn kan dock, som fornlämningsområdet vid Siretorp, med sådan trygghet aspirera på en bibehållen giltighet i sådana sammanhang. Längs en cirka sex kilometer lång kuststräcka från Sölvesborgsvikens inre del i sydostlig riktning, ända ner till Sillnäs udde har spåren av forntida, mänskliga aktiviteter gång på gång kommit i dagen. Parallellt med att ett successivt ökat markbehov kommit att nagga Siretorpsområdet i kanterna har arkeologiska landvinningar kring områdets förhistoria kunnat göras under i stort sett hela 1900-talet. Avsikten med föreliggande rapport är att åskådliggöra dessa arkeologiska insatser på ett översiktligt sätt. Förhoppningen är att en ökad kännedom kring de förhistoriska lämningarnas status och omfattning i Siretorpsområdet kan skapa bättre utrymme för de antikvariska frågorna vid planering av områdets fortsatta exploatering.

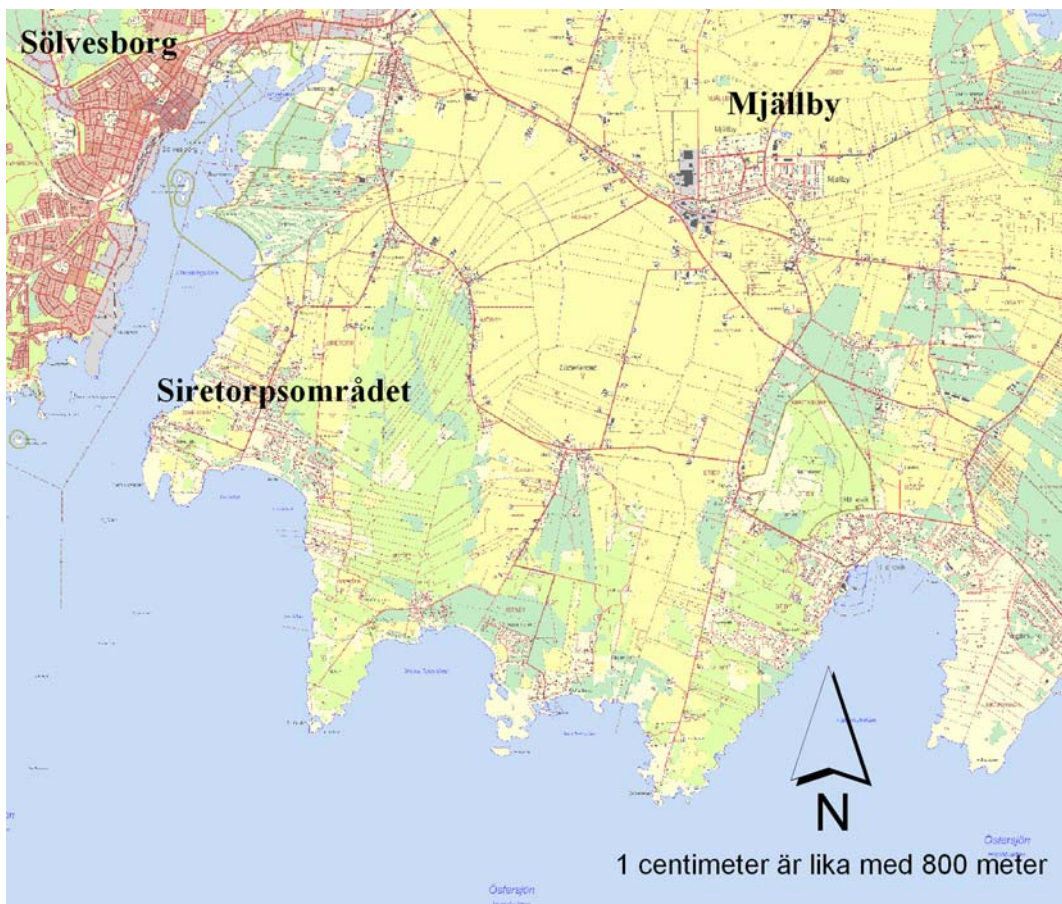

Fig.1 – Översiktskarta över del av Listerlandet.

Arkeologisk bakgrund

Arkeologin utgör det fält inom historievetenskapen vilket bland annat med hjälp av ett tillvarataget, materiellt källmaterial syftar till att öka vår kännedom om gångna tiders människor. Arkeologin kan i flera fall bidra till att länkar skapas mellan nutid och dåtid

och indirekt leda till ökad historisk förståelse såväl som samhällelig stabilitet. Det arkeologiska forskningsfältet är relativt ungt och kom framför allt att växa fram under slutet av 1800- och början av 1900-talet. Därefter har en rad olika skolor och inriktningar utkristalliserats och den moderna arkeologin präglas av ett vitt arbetsfält med påtagliga tvärvetenskapliga inslag.

Jämförande studier av olika fyndkategorier, samt i vilka sammanhang dessa påträffats vid undersökningar, är av grundläggande betydelse inom den arkeologiska forskningen. Redan tidigt kom man att identifiera likheter och olikheter i fyndsammansättning med det resultat att man tyckte sig kunna se olikartade uttryck för den mänskliga kulturen genom historien. En ganska schematisk bild av forntiden med övertydligt definierade kulturgränser, folkförflyttningar samt krigiska förklaringsmodeller av kulturpåverkan var länge allena rådande. Successivt fick denna bild under efterkrigstiden dock ge vika för en mer nyanserad skissering kring vad man nu uppfattade som mer komplexa kulturflöden och mångfacetterade förklaringsmodeller.

Forskningen har sedan gammalt intresserat sig mycket för kulturer och förändringar under den del av stenåldern som går under beteckningen neolitikum och grovt pågår mellan 4000 f.Kr och 1800 f.Kr. Under denna period sker en successiv övergång mot ett mer fast boendemönster och gradvisa förändringar av en jakt- och fiskedominerad ekonomi mot en sådan med en tydligare bas i jordbruk och boskapsskötsel. Förklaringarna till hur förändringarna skett och kulturernas inbördes relationer under skedet är än idag föremål för livlig diskussion inom det arkeologiska fältet (se ex. Larsson, M. & Olsson, E. s.135 ff.). Av de arkeologiska insatser som företagits inom Sölvesborgs kommun genom åren har spår från den tidiga förhistorien framkommit på en rad platser. Att just Siretorpsområdet varit intensivt nyttjat har kunnat påvisas gång efter annan och avseende neolitisk tid är det faktiskt i detta område vi erbjuder bäst möjlighet att studera samtliga kulturer från denna period på en och samma plats.

Siretorpområdets arkeologiska historia

Topografi

Naturmiljön inom Sölvesborgs kommun är av mycket varierat slag. Norr om staden ligger höglänta och blockbundna moränmarker med anknytning till Ryssberget. Invid denna terräng, och den numera utdikade sjön Vesan, vidtar låglänt, flack jordbruksmark. Söder härom häver sig sedan Listerlandets fullåkersbygd, som närmast påminner om Kristianstadslätten. Längre ut mot kusten i väst och sydväst övergår terrängen sedan i delvis kuperade flygsandsfält och stundtals omfattande strandvallsbildningar, till del kantade av blockbundna moränhöjder. Innanför dynområdet finns även spår av mer sank mark, vilken utgör rester av ett tidigare omfattande, fossilt lagun- och havsviksystem. Jordmånen på Listerlandet utgörs till stor del av sand men här finns även omfattande partier av morän

Vattenståndet har fluktuerat avsevärt under de ca. 10000 år som förflutit sedan senaste istiden. Framför allt under den fas som går under benämningen Litorinatid, ca. 6500-2000 f.Kr., har dessa skiftningar, i kombination med landhöjningen haft stor inverkan på

de arkeologiska spårens beskaffenhet inte minst i Siretorpsområdet. Forskningen har kunnat påvisa hur vattenståndets variationer, framför allt under perioden ca. 5000 till ca. 2000 f. Kr., på ett drastiskt sätt kommit att skapa olikartade förutsättningar för mänskliga aktiviteter i området (se ex. Berglund, B. & Welinder, S. 1972 s. 86 ff.). Det långsträckta dynområdet, vilket uppstod längs med Litorinastrandvallen, hade till följd att en mängd, topografiskt inbjudande aktivitets- och/eller boplatslägen växte fram. Platsens exponering mot såväl det öppna havet utanför strandvallen som ett mer skyddat lagunområde innanför densamma har därför erbjudit sällsynt goda möjligheter för mänsklig närvaro.

Omfattande sandflykt har vidare bidragit till att skapa en mycket speciell fornlämningsmiljö. På en plats kan sanddyner ha resulterat i att fyndnivåer överlagrats med flera meter sand. Samtidigt kan andra, närbelägna punkter inom området hysa helt exponerade lägen med anläggningar och artefakter liggandes alldeles ytligt.

Det finns följaktligen ett flertal faktorer som påverkat inte bara förutsättningar för de förhistoriska människornas liv utan också har betydelse för våra möjligheter att upptäcka och tolka spåren efter dem. Den mänskliga närvaron har periodvis varit omfattande inom det område, vilket vi idag identifierar som Sölvesborgs kommun. En hel del frågor återstår dock att besvara och framtida undersökningar och inventeringar kommer säkerligen visa sig både komplettera och komplicera historiebilden ytterligare.

Arkeologi

Spåren av den förhistoriska människan är mer eller mindre tydliga i området kring Listerlandet. Längs Vesans stränder och höjderna kring Ryssberget finns exempelvis ett flertal fornlämningslokaler med koppling till jägarstenåldern. Vidare har vi så spåren av den senare stenåldern i ett stråk öster om Sölvesborgsviken och i synnerhet strax norr om Sandviken. Flera av de historiska bylägena på Listerlandet har visat sig ha kontinuitet avseende bosättning och gravläggning ända ned till århundradena strax efter Kristi födelse. Slutligen har gravmiljöer från senare delen av järnåldern kunnat beläggas, ex vid Sölve, placerade längs vägstråket i riktning in mot den medeltida stadsbildningen Sölvesborg.

Den vanligaste typen av fornlämningar som påträffas och registreras är boplatser. Identifiering och avgränsning av sådana fyndplatser återgår ofta på omfattande inventeringar och ytfyndinsamlingar. I bästa fall har man även fått kompletterande information om boplatsens sträckning genom att ett antal välplacerade sökschakt kunnat göras inom ett område.

Siretorpsområdet hyser ett stort antal registrerade stenåldersboplatser av vilka de allra flesta avgränsades redan under 1900-talets första hälft i samband med inventeringar (se fig.2 resp. Bagge, A. & Kjellmark, K., 1939 s.160-164). Merparten av dessa boplatser är har påträffats i strandnära läge, i direkt anslutning till Litorinahavets strandlinjer mellan 5-7 m ö h. Framför allt har det inre dynbältet kommit att studeras genom åren. Fornlämningen RAÄ 61 i Mjällby socken, tidigare känd både som *Boplats 15* (fig. 2) och under namnet *Stora boplatsen*, har tilldragit sig mest uppmärksamhet och vid ett flertal tillfällen varit föremål för antikvariskt intresse i form av mer eller mindre omfattande undersökningar

De antikvariska insatserna inom Siretorpsområdet har genom åren kunnat belägga omfattande rester av bosättningar koncentrerade till två faser, en under tidig Litorinatid (ca.6500-4000 f.Kr.) och en under sen Litorinatid (ca. 3000-2000 f.Kr.) Boplatslagren,

vilka stundtals överlagrat varandra under flera meter tjocka lager av flygsand har ett tidsmässigt spann från mesolitikum till mellaneneolitikum . Med all tydlighet har spåren kunnat kopplas till Erteböllekultur, Trattbägarkultur och Gropkeramisk kultur samt ge forskningen viktiga svar kring dessa kulturers inbördes relation i tid och rum.

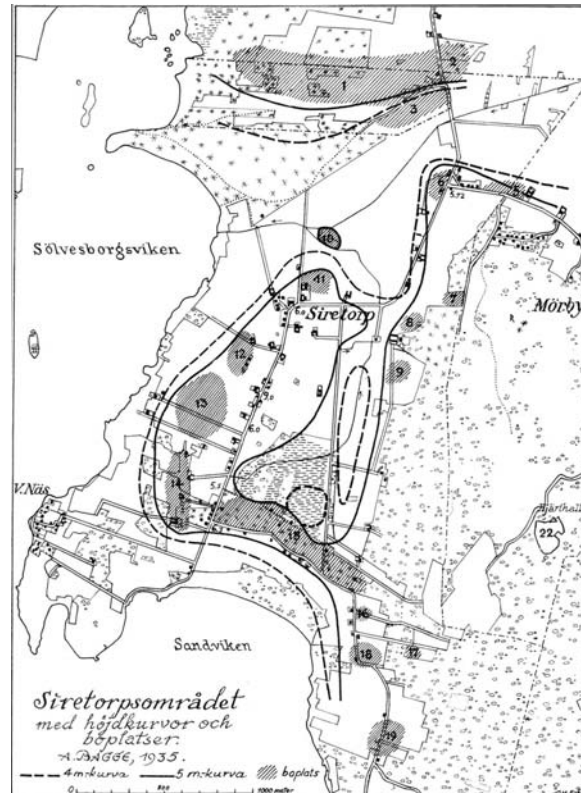

Fig.2 – Siretorpsområdet enligt inventeringarna från 1930-talet.

Arkeologisk översiktsstudie

Inom ramen för den nu genomförda översiktsstudien av de kända grävinsatserna inom Siretorpsområdet har Blekinge museum digitaliserat samtliga kända sökschakt och gropar utifrån hur de uppfattas på respektive analoga schaktplan (se Bilaga 1). Kortfattade beskrivningar av undersökningarna finns i denna rapport inkluderade om bilaga 3. I vissa fall har ett bristfälligt underlag gjort att schaktens form och exakta placering endast grovt har kunnat infogas på kartbilden. Reventlows undersökta ytor kan exempelvis inte lokaliseras med större säkerhet. Därför hänvisas i detta fall till den skiss som finns inkluderad i Bagge & Kjellmarks monografi från 1939 (Bilaga 2, Bild 1). Övriga tveksamheter har resulterat i att ett antal schaktområden kommit att markeras med skraffering på den framställda, digitala kartbilden. Då ett stort antal schakt ligger inom de centrala delarna av boplatserna RAA 61 har skissen över 1930-talets grävningar där infogats nedan som bilaga 2, bild 2 (se även Bagge & Kjellmark, 1939 s.18). Den för denna rapport framställda kartan över genomförda grävningar i Siretorpsområdet (se bilaga 1) syftar till att ge en allmän överblick över områdets arkeologiska historia. Utskriften har

gjorts i skala 1:6000 och ger en något schematisk bild av samtliga schakt och undersökningar. För ökad detaljgrad hänvisas till det digitala kartmaterialet, förvarat i Blekinge museum.

Undersökningarna av Siretorpsområdets fornlämningsplatser kan grovt låta sig indelas i fyra perioder. Det första skedet infaller åren strax efter sekelskiftet 1900, då ett antal fyndinsamling och provgrävning genomförs på privat initiativ. Under några år på 1910-talet systematiseras så undersökningarna genom arkeolog Knut Kjellmarks medverkan. Fram t.o.m. år 1915 beräknas drygt 450 m² ha grävts ut inom området. Kjellmark initierar sedan de mer omfattande undersökningarna under 1930-talets första hälft. Detta tredje skede blir det mest betydelsefulla och insatserna görs av honom själv samt av Axel Bagge. Under denna fas får man en klarare bild av de stratigrafiska förhållandena inom boplatserna samt inbördes förhållanden mellan olika arkeologiska kulturkontexter. Denna bild förtydligas ytterligare i samband med LUHM:s undersökning år 1971. Bland annat med hjälp av C14-dateringar och förbättrade pollenanalytiska metoder kunde då få fram mer exakta resultat kring lokalens topografi och stratigrafi (Berglund, B. & Welinder, S. 1972 s.73 ff.). Det fjärde skedet, vilket vi nu kan sägas befinna oss i, tog sin början under 1970-talet. Grävinsatserna har därefter uteslutande kommit att präglas av utredningar och undersökningar i samband med områdets fortsatta exploatering.

Sammanfattande diskussion

Arkeologin i Siretorpsområdet präglades vid förra sekelskiftet, som på många andra håll, av ett inledande pionjärskede med fokus på mer eller mindre ordnat artefaktsamlade. Denna fas följdes så av de första, professionella undersökningarna med inriktning på frågeställningar kring områdets utvecklingshistoria avseende geologi, flora, fauna och mänskliga aktiviteter. Med början på 1970-talet har så de antikvariska insatserna främst kommit att handla om undersökningar inför eller i samband med byggnation. I flera fall har det rört sig om små "titthål" på perifera platser, men vid andra tillfällen har även mer omfattande grävinsatser genomförts på topografiskt intressanta lägen inom fornlämningsområdet. Sedan 1990 har ett drygt tiotal arkeologiska undersökningar kommit till stånd inom eller i direkt anslutning till de kända boplatzlägena i Siretorpsområdet (bilaga 1 resp. 4). Resultaten har i flera fall inneburit att ny information kunnat fogas in i det stora pussel som vår kulturhistoriska analys ofta kan liknas vid. Vid jämförelse mellan olika grävningar under hela 1900-talet är det tydligt hur rätt ställda frågor och väl valda metoder kan bidra till att fylla igen kunskapsluckor kring lämningarna öster om Sölvesborgsviken. Den stundtals stratigrafiskt mycket komplexa fornlämningsmiljön i Siretorpsområdet ställer dock höga krav på både dokumentation och kontextuella observationer i samband med de antikvariska undersökningarna.

Under 2003 förundersöktes ett antal ytor inom området av Blekinge museum (se Henriksson 2004). Dessa undersökningar kan sägas utgöra typiska, men även pedagogiskt talande exempel på hur olikartade resultat som kan uppnås inom ett antal likartade och relativt närbelägna ytor bland Siretorpsområdets fornlämningsbestånd. Sökschaktning på en plats mellan fornlämningarna RAÄ 60 och RAÄ 61 (bilaga 1 nr.23) visade hur modern plöjning på ett skoningslöst sätt fullständigt kan radera ut spåren av förhistorien, där annars ett topografiskt läge och ytfynd talade för att betydande fornlämningsrester borde ha kunnat påträffas. En annan undersökningsyta, delvis belägen inom fornlämningen RAÄ 64, visade sig även den vara i stor utsträckning drabbad av sentida plöjning och markberedning. I bjärt kontrast till dessa hårt brukade områden framstod dock ett relativt orört och topografiskt högtintressant krönläge, centralt beläget inom

RAÄ 64 (se bilaga 1). Här påträffades ett relativt välbevarat och fyndförande boplatslager, vilket gav en anvisning om att det än idag är möjligt att lokalisera sådana trots ett områdes höga grad av exploatering.

Tar vi en utgångspunkt i ovan refererade resultat, från grävsäsongen 2003, inser vi snart att kunskapsläget kunde vara bättre avseende flera av lämningarna inom Siretorpsområdet. Vidare inventeringar behöver dock komma till stånd för att bilden av de, redan tidigt, avgränsade fornlämningslokalerna skall kunna revideras på ett tillfredsställande sätt. Vår kännedom om omfattande sand- och stentäkt, förflyttning av jordmassor mellan olika ytor, plöjning av åkrar samt byggnation i antikvariskt känsliga lägen ställer ganska snart en källkritisk aspekt på sin spets. Med hänsyn till ett sannolikt fortsatt, hårt exploateringstryck inom Siretorpsområdet finns det all anledning att föra diskussionen vidare avseende såväl källkritiska som metodiska frågor kring områdets allmänna nyttjande. Detta gäller även tillståndet för de kulturlager vi bara skenbart tror oss kunna finna bevarade under markytan för all evinnerlighet.

Under efterkrigstiden ökade exploateringstrycket drastiskt i Siretorpsområdet och området ter sig idag helt annorlunda än vid 1900-talets första decennier, då sanddynerna var näst intill helt obebyggda. Även om senare tiders byggnation till stor del skett på plint har omfattande delar av fornlämningsområdet i allmänhet och "Stora Boplatsen", RAÄ 61, i synnerhet kommit att "läsas" av framför allt fritidsbebyggelse. Delvis till följd av det ökade exploateringstrycket, men också en ändrad syn på hur kulturmiljövård skall bedrivas, har de antikvariska insatserna successivt fått ett mer förebyggande syfte. Parallellt med denna utveckling har dessutom arkeologin fått nya metodmässiga aspekter att ta hänsyn till och tydligare lagstiftning att luta sig emot.

Boplatserna i Siretorpsområdet utgör ett värdefullt, vetenskapligt referensmaterial ur flera aspekter. Fornlämningarna har redan från första början varit av stor betydelse för hur vi kommit att uppfatta den mellersta stenålderns kulturer samt deras inbördes relation i tid och rum. Den moderna, tvärvetenskapligt baserade arkeologin ger oss möjligheter att studera kontaktvägar och kulturutbyten kopplade till de tidiga förhistoriska skedena. Detta i kombination med ökad förståelse för dåtida variationer i ekonomi och resursutnyttjande ger oss sedan perspektiv på såväl det tidlöst allmänmänskliga som vårt nutida samhällssystemers funktioner ur en sociokulturell aspekt. Denna typ av aspekter är ständigt föremål för debatt inom arkeologiska kretsar och inte sällan är det just i dessa sammanhang som Siretorpsområdets arkeologi återaktualiseras gång på gång. Det finns naturligtvis god anledning att betrakta lämningarna vid Siretorp som en tillgång avseende såväl lokal som regional kulturhistoria, men de är även viktiga ur ett nationellt perspektiv. Ett återkommande problem för kulturmiljövärderna är dock hur man skall lyckas säkerställa den fysiska informationen vid händelse att området utsätts för fortsatt exploatering.

I de fall där förtätning av redan befintlig bebyggelse, i mindre känsliga lägen, kan genomföras bör en sådan förespråkas. Önskvärt är även att försöka etablera någon form av mer övergripande, långsiktigt skydd inom antikvariskt högintressanta och mindre exploaterade delområden. Sett utifrån Siretorpsområdets lokaler är dessa platser dock inte helt lätta att identifiera i terrängen. Det parti av RAÄ 61, vilket gått under benämningen "Furet" (se bilaga 1) är dock en sådan möjlig miljö. I samband med att man grävde ett stort antal sökschakt och provrutor här under åren 1931, 1932 och 1935 lyckades man räta ut ett flertal frågetecken som uppstått kring synen på den arkeologiska lagerproblematiken (Bagge, A. & Kjellmark, K., 1939. s.38 ff.). Området har därefter lämnats ifred kan därför förväntas ha ett fortsatt mycket stort värde för forskningen. De

tydliga boplatsspår som år 2003 kunde beläggas inom en orörd del av RAÄ 64 utgör även de exempel på en antikvariskt värdefull lokal, vilken man kan bör överväga att bibehålla i någorlunda befintligt skick.

Avslutning

Denna studie har syftat till att på ett övergripande sätt presentera antikvariska iakttagelser och insatser, vilka kommit till stånd inom fornlämningsområdet vid Siretorp under omkring 100 år. Genom att kasta ljus på arkeologin i denna del av Sölvesborgs kommun hamnar man dock oundvikligen i en diskussion kring hur ett bevarande av kulturhistoriskt värdefulla miljöer i exploateringsmässigt attraktiva områden bör organiseras. Inte sällan framställs intentionerna inom olika typer av kulturmiljövård som oförenliga med den övriga samhällsnyttans. Moderna definitioner av kulturlandskapet gör dock gällande att god kulturmiljövård kräver en sund samexistens mellan samtida krav på expansion och en givande förmedling av vår historia, till gagn för både nutidens människor och kommande generationer. Flera aspekter kring tillgängliggörande och delaktighet har de senaste åren kommit att belysas inom det nationella projektet Agenda Kulturarv, vilket startades år 2001. Människan är tveklöst i stort behov av både natur- och kulturmässigt tilltalande miljöer. En kontinuerlig dialog mellan olika samhällsinstanser och enskilda medborgare är dock en förutsättning för att ett tydliggjort kulturarv även fortsatt skall kunna uppskattas som en omistlig del av vårt demokratiska samhälle.

Figurförteckning

Omslagsbild – Antikvarie Otto Frödin och Riksantikvarie Bernhard Sahlin vid utgrävning i Siretorp 1915.

Fig.1 – Utdrag från fastighetskartan över delar av Listerlandet.

Fig.2 – Siretorpsområdet enligt inventeringarna från 1930-talet.

Referenser

Skriftliga källor

Bagge, A. & Kjellmark, K., 1939. *Stenåldersboplatserna vid Siretorp i Blekinge*. Kungl. Vitterhets Historie och Antikvitets Akademien. Stockholm, 1940.

Bagge, A. 1942. ”Stenåldersboplatserna vid Siretorps sandbackar i Mjällby socken, Blekinge. En av vårt lands märkligaste fornlämningar. *Blekingeboken* årgång 20. Karlskrona, 1942.

Berglund, B.E. & Welinder, S., 1972. Stratigrafin vid Siretorp. *Fornvännen* 67:2, s 73-93.

Henriksson, M., 2004. *Siretorp 4:16, Mjällby socken, Sölvesborgs kommun. Arkeologisk förundersökning*. Blekinge museum, rapport 2004:6

Larsson, M. & Olsson, E. (red), 1997. *Regionalt och interregionalt. Stenåldersundersökningar i Syd- och Mellansverige*. Riksantikvarieämbetet, Arkeologiska Undersökningar. Skrifter nr 23.

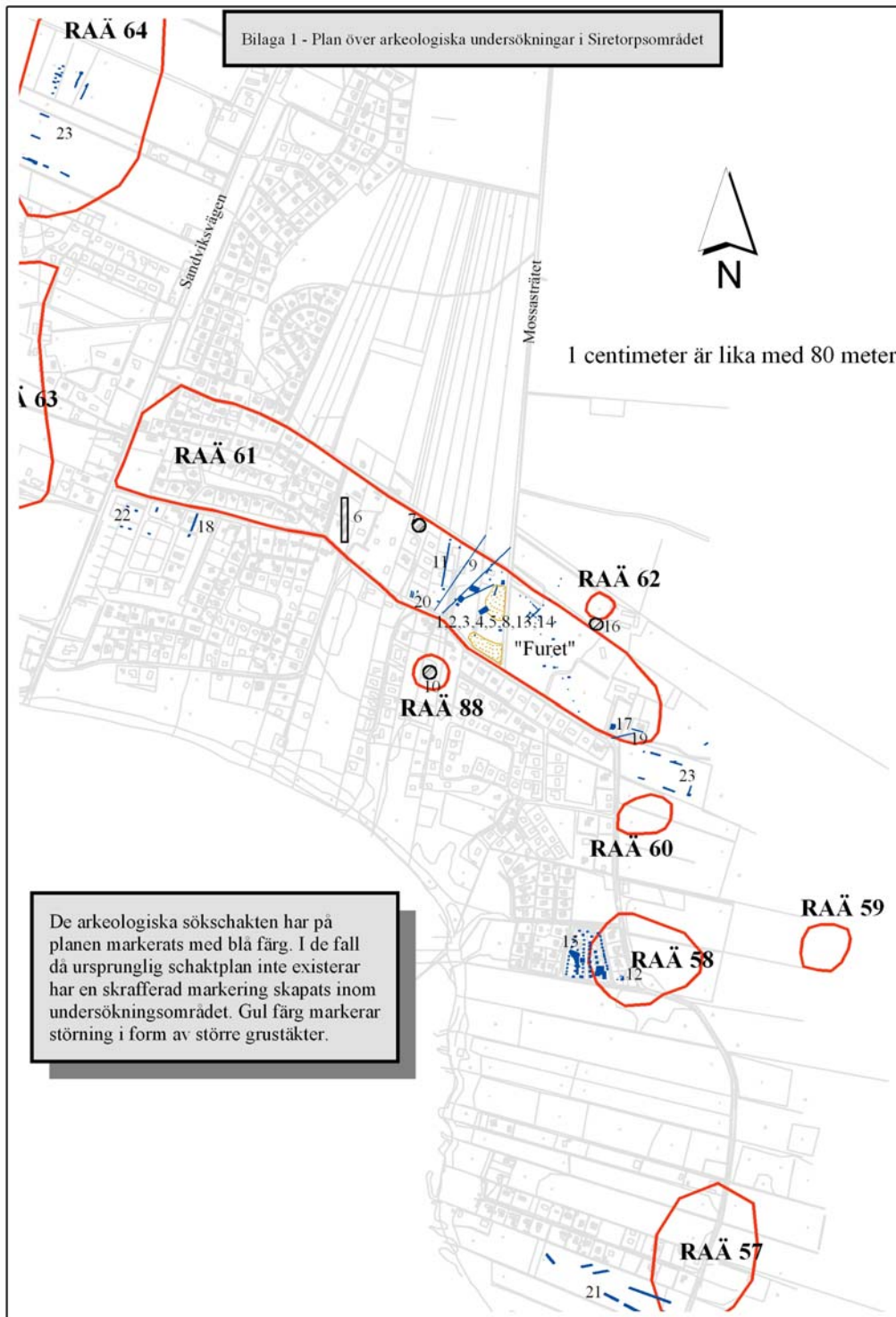
Övriga källor

Muntliga uppgifter från markägare inom Siretorpsområdet.

Arkeologiska rapporter i Blekinge museums arkiv.

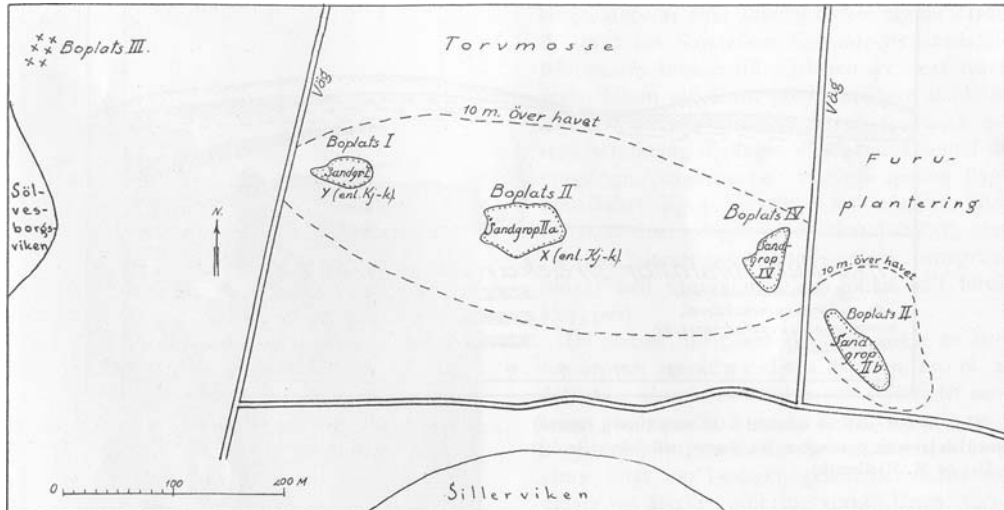
Digitaliserad schaktplan över Siretorpsområdet, förvarad i Blekinge museum.

Bilaga 1

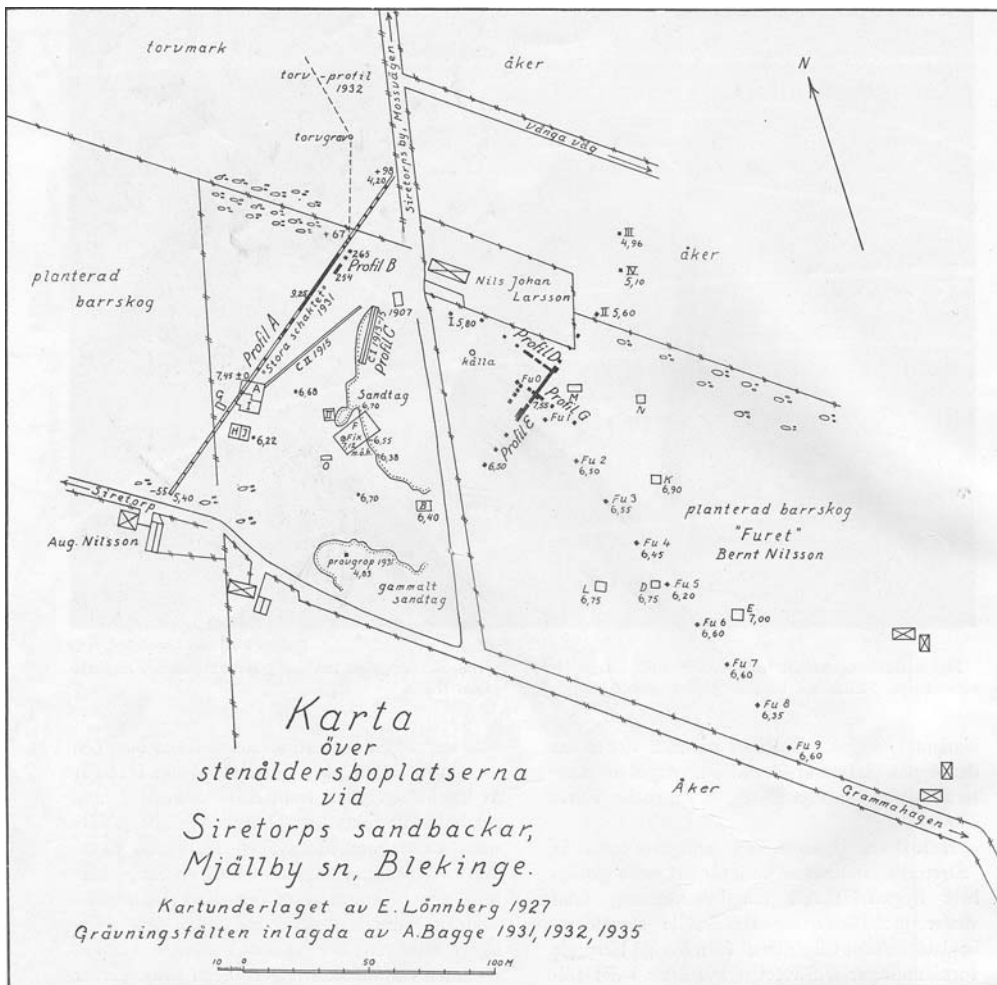

Bilaga 2

Bilaga 2, Bild 1 – Reventlows "grävfält" inom "Stora boplatsen" efter Bagge & Kjellmark, 1939 s.24.

Bilaga 2, Bild 2 – Detaljplan "Stora boplatsen" efter Bagge & Kjellmark, 1939.

Bilaga 3

1 Reventlow 1902

Under några år med början sommaren 1902 genomför amatörforskaren Fritz Reventlow egna, mindre undersökningar och tillvaratar diverse lösfynd. Grävinsatserna finns enbart grovt återgivna i form av en efterkonstruerad skiss (bilaga 2, bild 1). År 1904 informeras så Knut Kjellmark om stenåldersboplatsens existens. Det kunde då konstateras att spåren vid Siretorp uppenbarligen avsatts av gropkeramisk kultur.

2 Kjellmark & Reventlow 1907

År 1907 genomför Kjellmark tillsammans med Christian Reventlow en mindre provgrävning på en plats inom "Stora boplatsen". Dokumentation av kulturlager med fynd i form av snörornerad keramik gav för första gången en indikation på att platsen kanske bjöd på en mer komplex stratigrafi än man ditintills förväntat sig. Reventlow fortsatte under 1908 med begränsade grävinsatser i form av ett 20-tal rutor vid "boplats IV" (se bilaga 2, bild 1).

3 Kjellmark 1912-1915

Mellan åren 1912-1915 gjorde Knut Kjellmark ett stort antal provschakt inom den östra delen av RAÄ 61. Med avsikt att utröna förhållandet mellan de två påträffade kulturlagren upptog Knut Kjellmark år 1915 ett 50 meter lång sektion i form av ett meterbrett schakt benämnt CII. Meterstora provgropar togs upp med jämna mellanrum längs sektionen och sammantaget undersöktes omkring 30 kvadratmeter mer noggrant.

4 Bagge & Kjellmark 1931

År 1931 togs en SV-NO sektion upp längs en 148 meter lång linje, med avsikt att genomskära sanddynen på tvären. Sektionen kom att benämnas "Profil A" eller "Stora schaktet" och avsågs bli ett slags komplement till det något haltande intryck man fått av profilen CII 1915.

Vidare upptogs 1931 en lång rad separata gropar, benämnda Fu 0-9, öster om Mossavägen, i en planterad tallskog kallad "Furet". Dessa avsågs än mer förtydliga förhållandet mellan de två påträffade arkeologiska kulturkontexterna. I en ruta benämnd Fu 0 (se bilaga 2, bild 2) upptäcktes dessutom spår efter ytterligare ett lager, vilket visade sig innehålla typisk Erteböllekeramik.

5 Bagge och Kjellmark 1932 och 1935

För att få en ännu bättre bild av förhållandena såväl i "Furet" som väster om Mossavägen genomfördes sedan ytterligare, kompletterande grävningar. Grävning av profilerna "G", "D", "E" skedde under somrarna 1932 och 1935 och ytterligare provgropar inom området öster om Mossavägen undersöktes (se bilaga 2, bild 2). År 1935 togs en kompletterande sektion benämnd "Profil B" upp parallellt med den tidigare grävda "Profil A". Detta schakt uppfyllde sitt syfte och bekräftade den rådande uppfattningen om de arkeologiska lagrens inbördes förhållande.

Sammantaget menade man sig vid grävningarna 1931-1935 ha funnit belägg för åtminstone sex olika, stratigrafiskt urskiljbara kulturlager och därigenom ha fått en tydlig bild av sammanlagt tre stenålderskulturers inbördes relation inom fornlämningen.

6 Siretorp 9:21 och 9:23, provundersökning, LUHM 1966

År 1966 genomförde Lunds Universitets Historiska Museum en provundersökning varvid sju kvadratmeterstora provgropar grävdes, jämnt utsprida längs med en nordsydligt löpande, 80 meter lång baslinje. Då schaktplan saknas är groparnas placering mycket oklar. I de mittersta groparna påträffades kulturlager. Fynd i form av flinta, bergart och keramik tillvaratogs.

7 Siretorp 9:11, provschakt, LUHM 1967.

Under våren 1967 genomförde LUHM en provundersökning inom fastigheten Siretorp 9:11, belägen inom den registrerade boplatsen RAÄ 61. Sex provrutor samt ett fyra meter långt schakt grävdes och resulterade i att man kunde dokumentera ett kulturlager med enstaka fynd av keramik och flinta.

8 Siretorp 10:15, provgropar, LUHM 1967.

LUHM genomförde under hösten 1967 en provundersökning inom fastigheten 10:15, belägen mitt i den registrerade fornlämningen RAÄ 61. I de sammanlagt fem grävda provgroparna framkom vid undersökningen tydliga kulturlagerhorisonter. Ett omfattande fyndmaterial i form av keramik och flinta, kopplat till såväl gropkeramisk kultur som trattbägarkultur, tillvaratogs.

9 Profil samt schakt över boplatsen till mossen, LUHM 1971.

Inom ramen för ett fältarbete i seminarieform genomförde LUHM en schaktning från Grammahagsvägen i nordostlig riktning till mossen, parallellt med 1931 års schakt A. Lagerföljderna dokumenterades grundligt och en god bild av såväl geologiska som arkeologiska dateringar erhöles. Fynd i form av keramik och flinta från huvudsakligen trättbägarkultur och gropkeramisk kultur tillvaratogs.

10 Siretorp 9:12, 9:70 och 10:9. UV Syd 1972

Detaljerad schaktplan och rapport saknas. Undersökningsområdet finns därför endast grovt inskrifferat inom fornlämningen RAÄ 88.

11 Siretorp 9:12 m fl, schakt, UV Syd 1973.

RAÄ UV Syd genomförde en förundersökning inom främst fastigheten Siretorp 9:12 under våren 1973. Tre sökschakt togs upp längs en nord-sydlig, med tomtgränsen parallell baslinje. Fynd i form av gropornerad keramik och slagen flinta påträffades vid undersökningen i de övre flygsandslagren. Ett sotigt, dock ej fyndförande 0,18 m tjockt lager påträffades i det nordligaste schaktet på 2,3 m djup. Lagret tolkades stratigrafiskt kunna likställas med Welinders, år 1971, dokumenterade tidigneolitiska lager.

12 Siretorp 23:1 För- och slutundersökning. UV Syd 1973

RAÄ UV Syd genomförde under våren och sommaren 1973 såväl för- som slutundersökning inom fastigheten Siretorp 23:1, belägen inom den registrerade förhistoriska boplatsen RAÄ 58. Genom sökschaktning samt rutgrävning av en 20 m² stor yta tillvaratogs fynd av keramik och flinta, som kunde knytas till senare delen av stenåldern.

13 Siretorp 4:19, schakt, BIM 1990.

Blekinge museum genomförde en arkeologisk undersökning inom fastigheten Siretorp 4:19, belägen inom den registrerade stenåldersboplatsen RAÄ 61. I samband med undersökningen dokumenterades omfattande kulturlagerstrukturer och ett visst anläggningsbestånd. Ett stort fyndmaterial i form av keramik och flinta från stenåldern tillvaratogs.

14 Siretorp 9:69, 9:12, sökschakt, BIM 1995

Blekinge museum genomförde en arkeologisk förundersökning inom fastigheterna Siretorp 9:69 respektive 9:12. Två mindre sökschakt togs upp inom respektive yta till ett maximalt djup om 1,7 meter. Inga spår efter bevarade kulturlager påträffades och inga fynd kunde observeras i samband med schaktningen.

15 Siretorp 23:2, provschakt, BIM 1996.

Blekinge museum gjorde under hösten 1996 en arkeologisk utredning följt av en förundersökning inom fastigheten Siretorp 23:2. Undersökningsområdet var beläget strax väster om den registrerade boplatsen RAÄ 58. Sammanlagt genomfördes schaktningar om mellan 400 och 500 m² i form av sökschakt och några mindre ytor. Resultatet av undersökningarna blev att ett fåtal förhistoriska anläggningskoncentrationer kunde dokumenteras och fynd av flinta och keramik tillvaratogs.

16 Siretorp 9:7 BIM 1997

Inom ramen för en arkeologisk utredning genomförde Blekinge museum sökschaktningar i anslutning till en moränhöjd mellan RAÄ 61 och RAÄ 62. Inga förhistoriska spår påträffades i samband med detta arbete.

17 Siretorp 10:17, schakt, BIM 1997.

Blekinge museum gjorde 1997 en särskild undersökning inom fastigheten Siretorp 10:17, belägen inom den östra utkanten av den registrerade fornlämningen RAÄ 61. En ca 50 m² stor yta undersöktes inom fastigheten, och i samband med detta påträffades rester av störda kulturlager, innehållandes både flinta och keramik.

18 Siretorp 4:50, 4:58, provschakt, BIM 1999.

Blekinge museum gjorde en arkeologisk utredning inom fastigheterna Siretorp 4:50 samt 4:58, strax söder om Grammahagsvägen och fornlämningen RAÄ 61 år 1999. Inom det ca 20 m långa, meterbreda schaktet kunde inga förhistoriska spår observeras på platsen.

19 Siretorp 4:16, schakt, BIM 1999.

I samband med en arkeologisk förundersökning, genomförd av Blekinge museum i mars 1999, undersöktes delar av fastigheten Siretorp 4:16. Fastigheten var belägen inom den sydöstligaste delen av fornlämningen RAÄ 61. Vid schaktning framkom ett 0,2 till 0,5 meter tjockt, kulturlager innehållandes rikligt med bearbetad flinta och enstaka keramikfragment.

20 Siretorp 9:47, förundersökning, BIM 2001.

Blekinge museum genomförde en arkeologisk förundersökning inom fastigheten Siretorp 9:47 våren 2001. Undersökningsområdet var beläget direkt i strandvallen, på sydsidan av den registrerade boplatsen RAÄ 61. Tre sökschakt togs upp till ett maximalt djup om ca 0,7 till 1,0 meter, men inga förhistoriska spår kunde konstateras i samband med undersökningen.

21 Siretorp 3:2, 3:8, provschakt, BIM 2002.

Blekinge museum genomförde i oktober 2002 en arkeologisk utredning inom fastigheterna Siretorp 3:2 och 3:8, i anslutning till den registrerade stenåldersboplatsen RAÄ 57. Antalet schaktade löpmeter uppgick till 210 inom ett ca 260 x 80 m stort undersökningsområde. Inga spår efter fornlämningar framkom i samband med schaktningen.

22 Siretorp 4:40, 4:57, provschakt, Wallin kulturlandskap och arkeologi 2003.

I mitten av mars 2003 genomfördes en arkeologisk utredning, i samband med vilken sex provschakt togs upp inom fastigheterna Siretorp 4:40 respektive 4:57, direkt söder om Grammahagsvägen och den västligaste sträckningen av RAÄ 61. Inga spår av fornlämningar framkom vid schaktningen.

23 Siretorp 4:16, förundersökning, BIM 2003

Blekinge Museum genomförde en förundersökning på två platser inom fastigheten Siretorp 4:16 under 2003. På ett åkerstycke beläget mellan fornlämningarna RAÄ 60 och RAÄ undersöktes 150 m² genom sökschaktning inom ett drygt 8000 m² stort område. Endast ett fåtal anläggningar i form av gropar påträffades och matjordsfynd i form av slagen flinta och keramik tillvaratogs. Vidare blev sökchaktning i närliggande, blockrik skogsterräng helt resultatlös. Det andra förundersökningsområdet var cirka 13 000 m² stort och låg i sin helhet inom fornlämningen RAÄ 64. Sammanlagt 16 sökschakt drogs här, uppdelat på två delområden. Den södra delen av området gav endast begränsade resultat i form av spridda anläggningar och schaktningsfynd. I det norra styckets västsluttning påträffades dock ett bevarat, bitvis decimetertjockt kulturlager samt en större mängd flinta och keramik.

24 Siretorp 9:25, utredning, BIM 2003

Blekinge Museum utförde schaktkontroll inom fastigheten år 2003. Utredningsschaktningen för utbyggnad samt nybyggnation genomfördes till ett maximalt djup om 0,60 meter. Kraftigt omrörda lager påträffades och inga förhistoriska spår av något slag kunde konstateras inom exploateringsytorna.